

*Αφελῶς, ἄνευ βαθυτέρου λόγου: *Ετοι ἀπλῶς τὸν ἐρώ-
τησα. *Απλῶς ἀλλάξαμε δὴ λόγια καὶ χωριστήκαμε. || Φρ.
*Απλῶς καὶ ὡς ἐτυχε (ἐπὶ ἀσκόπου ἐνεργείας).

ἀπλωσεᾶ ἢ, Κίμωλ. Κωνπλ. Μέγαρ. Πελοπν. (*Αρκαδ.
Δημητσάν. κ.ά.) Ρόδ. Σῦρ. Χίος — Λεξ. Αἰν. ἀπλουσεᾶ Θράκ.
(Σαρεκκλ. κ.ά.) Λέσβ. Μακεδ. (*Αρν. Χαλκιδ.) ἀπλωσᾶ
*Ανδρ. Κρήτ. (Βιάνν. Μονοφάτσ.) κ.ά. ἀπλωσεᾶ Μέγαρ.

*Εκ τοῦ οὗς. ἀπλωσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σεᾶ.

1) *Επὶ τοῦ ὑφαινομένου ἱστοῦ, τὸ μεταξὺ τῶν δύο
ἀντίων τεταμένον μέρος τοῦ ὑφαινομένου στήμονος *Ανδρ.
Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Κίμωλ. Μακεδ. (*Αρν. Χαλκιδ.) Ρόδ.
κ.ά.: *Εφανα μὴν ἀπλωσεᾶν κ' ἐμόλλαρε κι ἄλλη Ρόδ. *Εφανα
σήμιρα δὴ ἀπλουσεᾶς Σαρεκκλ. Θὰ πάρω τὴν ἀπλωσᾶ μου
*Ανδρ. Τώρα θὰ πάρωμε ἀπλωσεᾶ Κίμωλ. *Εφανα δὴ
ἀπλουσεᾶς παννὶ Θράκ. β) *Εξάρτημα τοῦ ὑφαντικοῦ
ἱστοῦ, δι' οὗ ἐπιτυγχάνεται ἐκάστοτε ἡ ἀπλωσις, τὸ ξετύ-
λιγμα, τοῦ στήμονος, ράβδος χειροπληθῆς ἐξικνουμένη
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὀπισθίου ἀντίου μέχρι τῆς ὑφαν-
τρίας Μέγαρ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. ἀπλώστρα 3.

γ) Τὸ ἐπὶ τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ ὑφαινόμενον, τό τε
ὑφανθὲν καὶ τὸ μήπω ὑφανθὲν Κρήτ. (Βιάνν.) δ) Τὸ
ὑφαινόμενον μετὰ τῶν ἀναγκαίων ἐξαρτημάτων τοῦ ὑφαν-
τικοῦ ἱστοῦ, οἶον τῶν μιταρίων, τοῦ χτενίου κλπ. Κρήτ.
(Μονοφάτσ.) 2) Τὸ ἀπλωμα τῶν ποδιῶν, ἡ διάρκεια τοῦ
σκέλους, βῆμα ἢ καὶ ἄλλα Πελοπν. (*Αρκαδ. Δημητσάν.
κ.ά.): *Εκαμε δὴ ἀπλωσεᾶς *Αρκαδ. Πόσες ἀπλωσεᾶς εἶναι
ἀποδῶ ὡς ἔξω; αὐτόθ. Μὲ ἀπλωσεᾶς μετράνε ἓνα διάστημα
αὐτόθ. Πηδᾶ μὲ δὴ ἀπλωσεᾶς ἀπ' τὸ σημάδι Δημητσάν.

β) *Ὡς ἀδρομερῆς μονὰς ἐπιφανείας Πελοπν. (*Αρκαδ.):
Τοῦ *πῆρε δὴ ἀπλωσεᾶς τόπο καὶ μεγάλη δουλειά. 3) *Ὡς
περικτικόν, τὰ πλυθέντα καὶ ἀπλωθέντα πρὸς στέγνωσιν
ἐνδύματα Λέσβ. Χίος — Λεξ. Αἰν.: Μὴ ἀπλωσεᾶ ροῦχα Λεξ.
Αἰν. Πβ. ἀπλώστρα 2, ἀπλωταρσεᾶ 1 β. β) *Ὁ τόπος
ὅπου γίνεται τὸ ἀπλωμα τῶν πλυθέντων ἐνδυμάτων, τῶν
σύκων κττ., οἶον ἄνδηρον Κωνπλ. Σῦρ. κ.ά.: Θὰ κάμουμε
ἀπλωσεᾶ Κωνπλ. 4) *Ὅσους στάχους χωρεῖ τὸ ἁλώνιον
διὰ νὰ ἁλωνισθοῦν Πελοπν.: *Εχω ν' ἁλωνίσω μὴ ἀπλωσεᾶ
σιτάρι. 5) *Ὅσον δύναται νὰ περιλάβῃ τὸ κοῖλον τῆς
ἐτέρας χειρὸς, δρᾶξ Πελοπν.: Δωσέ μου μὴ ἀπλωσεᾶ σιτάρι.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπλόχερο 2.

ἀπλωσι ἢ, *Αθῆν. κ.ά. ἀπλωσ' Α.Ρουμελ. (Φιλιπ-
πούπ.) ἀπλουσ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Εκ τοῦ μεσν. οὗς. ἀπλωσις, ὃ ἐν Corpus glossar.
Latin. 2, 141 (ἔκδ. GGoetz) ἐν λ. prolixitas.

1) *Εκτασις Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) 2) *Επὶ τοῦ
ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, ἡ μεταξὺ τῶν δύο ἀντίων ἀπόστασις
*Αθῆν.: *Εχω μεγάλη - μικρὴ ἀπλωσι. 3) *Επὶ βοσκησίμου
ἐκτάσεως, ἡ ἐφ' ἧς ἀπαξ βοσκή τοῦ ποιμνίου Στερελλ. (Αἰτωλ.):
*Εχ' χουράτ' τὸν χουράτ'; — Θὰ πάρ'νι κἀνὰ ἀπλουσ' τὰ
μαρτίγια.

ἀπλωσεᾶ ἢ *Αθῆν. Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. (Μεσσ.
*Ὀλυμπ. Πύλ.) κ.ά.

*Εκ τοῦ οὗς. ἀπλωσι.

1) *Ανάπτυξις, ἐκτύλιξις τοῦ ὑφαινομένου στήμονος ἐκ
τοῦ ὀπισθίου ἀντίου Θράκ. (Μάδυτ.) 2) Τὸ νὰ κατά-
κειται τις ἀνέτως, ἐξάπλωμα *Αθῆν.: Μωρέ, ἀπλωσεᾶ ποῦ τὴν
ἔχει ὁ ἀκαμάτης! 3) Τόπος εὐρύς, ἐκτεταμένος Πελοπν.
(Μεσσ. *Ὀλυμπ. Πύλ.): *Εδῶ εἶναι ἀπλωσεᾶ, ἴλατε νὰ παίξουμε
*Ὀλυμπ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἀπλά 2.

ἀπλώσιμον τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀπλώσιμο Πόντ. (*Οφ.)
*πλώσιμο Εὐβ. (Κονίστρ.) Σίφν. κ.ά. *πλώσ'μο Θράκ.
(Σαρεκκλ.)

*Εκ τοῦ ρ. ἀπλώνω.

*Ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀπλώνειν, διάπτυξις τινος συνεπτυ-
γμένου, ἀπλωμα, ἐνθ' ἄν.: *Πάνου 'ς τὸ πλώσιμο ἐπιασε μία
βροχὴ τσαὶ τὰ *καμε τὰ ροῦχα λούτσα Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)
Αὐτὸ τὸ πλώσ'μο δὲν τελειώνει πρὸς Θράκ. (Σαρεκκλ.) Θέλει
*πλώσιμο ὅ,τι τὸ σκάς τὸ σῦκο Σίφν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀπλωμα 2.

ἀπλωσιῶνα ἢ, Πελοπν. (Τριφυλ.)

*Εκ τοῦ οὗς. ἀπλωσι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ῶνα.

Τόπος εὐρύς, ἐκτεταμένος καὶ ἐπίπεδος: *Ελάτε νὰ
κάτσουμε ἐδῶ ποῦ εἶναι ἀπλωσιῶνα. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ.
ἐν λ. ἀπλά 2.

ἀπλώστρα ἢ, *Ανδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θήρ.
Θράκ. (Αἰν. Καλαμ. κ.ά.) Καπ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Μέ-
γαρ. Νάξ. (*Απύρανθ.) Πελοπν. (*Αρκαδ. Βυτίν. Κυνουρ.
Λακων. Μεσσ. Πύλ. Τριφυλ.) Σάμ. Σέριφ. Στερελλ. (*Αράχ.)
ἀπλώστρα Θράκ. (Αἰν. Καλαμ. κ.ά.) ἀπλώστρα Καπ.
(Σινασσ.) Κρήτ. (Σητ.) Μύκ. Πελοπν. (Συκεᾶ Κορινθ.) Ρόδ.
Σάμ. Σύμ. ἀπλώστρα Κάρπ. Νίσυρ. ἀπλώστρα Πόντ. (*Αμισ.)
ἀπλώστρα Μύκ. ἀμπλώστρα Λυκ. (Λιβύσσ.)

*Εκ τοῦ ρ. ἀπλώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-στρα -στρια.

1) Τόπος φυσικὸς ἢ κατασκευάσμα τεχνητόν, ὅπου ἀπλώ-
νουν, ἢτοι ἐκθέτουν πρὸς ἡλίαισιν ἢ στέγνωσιν σῦκα, στα-
φυλάς, ἄλλους καρπούς, ἐνδύματα κττ. *Ανδρ. Θήρ. Θράκ.
(Αἰν. Καλαμ. κ.ά.) Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Κύπρ. Λυκ. (Λι-
βύσσ.) Μύκ. Νάξ. (*Απύρανθ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Λακων. Τρι-
φυλ.) Ρόδ. Σάμ. Σέριφ. Στερελλ. (*Αράχ.): Νὰ κάμης ἀπλώστρα
ν' ἀπλώσωμε τὴ σταφίδα Σητ. Ν' ἀπλώσω κ' ἐγὼ τὰ ροῦχα
μου 'ς τὴν ἀπλώστρα σας αὐτόθ. *Απλωσα τὰ ροῦχα μου 'ς τὴν
ἀπλώστρα Καλαμ. *Αρίπαξι πάλ' ἀπ' τ'ς ἀπλώστρες φουρέ-
ματα κι ν' ἔδ'σι (ἄρπαξε... καὶ τὴν ἐντυσε) Αἰν. *Απλώ-
στρα τῆς λάσπης - τοῦ ροδιοῦ - τῶ σκαδιῶ - τῆς φακῆς (ροδιοῦ
=ροβιοῦ, ρόβης, σκαδιῶ = ἰσχαδίων, σύκων) Ρόδ. || *Ἄσμ.

*Ανον νὰ πάμεν, Διγενῆ, νὰ πάμεν 'ς τὴν ἀπλώστραν.

*Ετοι σὰν ἐπηγαίνασιν εὐρέθησαν πκισμένοι

Κύπρ. Συνών. ἀπλωταρσεᾶ 1, ἀπλωταρεῖος, ἀπλωτάρι,
ἀπλωτήρι, λιακός, λιακωτό, λιάστρα. β) *Εξώστης
Θράκ. Συνών. ἀπλωταρσεᾶ 2, μπαλκόνι. γ) Τὸ σχοι-
νίον ἢ ξύλον ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἀναρτοῦν τὰ ἐνδύματα πρὸς
στέγνωσιν ἢ ἡλίαισιν Πόντ. (*Αμισ.) Σάμ. Στερελλ. (*Αράχ.)

2) Τὸ σύνολον τῶν ἐκτεθειμένων πρὸς στέγνωσιν ἢ ἡλί-
αισιν καρπῶν Καπ. (Σινασσ.) Σύμ. Πβ. ἀπλωσεᾶ 3,
ἀπλωταρσεᾶ 1 β. 3) *Εξάρτημα τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ,
ράβδος χειροπληθῆς ἐξικνουμένη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ
ὀπισθίου ἀντίου μέχρι τῆς ὑφαντρίας δι' ἧς ἐπιτυγχάνεται
ἐκάστοτε ἡ ἀπλωσις, τὸ ξετύλιγμα τοῦ στήμονος Α.Ρου-
μελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Αἰν.) Μέγαρ. Πελοπν. (*Αρκαδ.
Βυτίν. Κυνουρ. Μεσσ. Πύλ. Συκεᾶ Κορινθ.): Θὰ σὲ πάρω
μὲ τὴν ἀπλώστρα (ἀπειλὴ δαρμοῦ) Μεσσ. Συνών. ἀπλω-
σεᾶ 1 β, ἀπλωταρσεᾶ 4. 4) Γυνὴ ἀπλώνουσα ἐνδύ-
ματα, οἶονεῖ ἔργον τοῦτο ἔχουσα Στερελλ. (*Αραχ.): Φρ.
*Απλώστρα ἔγινα σήμιρα (διαρκῶς ἀπλώνω). Συνών.
ἀπλωτήρα.

ἀπλωτᾶ ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ.) ἀπλουτᾶ Εὐβ.
(Κονίστρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀπλωτός.

Κατ' ἐκτασιν, οὐχὶ σωρηδόν: *Εβαλα τὰ σῦκα - τὰ στα-
φύλια - τοῖς πατάτες ἀπλωτᾶ κοιν. *Αντίθ. σωρωτά.

